

ΠΟΙΟΙ ΔΙΑΦΘΕΙΡΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ.

του Κωνσταντίνου Γανωτή, Φιλολόγου - Συγγραφέως

Τὰ παιδιά μας δὲν τὰ κάνουμε ἐμεῖς. Ποῖός λόγου χάριν σχεδίασε τὴ μορφή τους ; Τὰ παιδιά χαροποιοῦν τοὺς γονεῖς, τοὺς δίνουν πρωτόγνωρα συναισθήματα καὶ μία κοινωνικὴ καταξίωση· γι' αὐτὸ τὰ ἀποζητοῦν ὅσοι τὰ ἀποζητοῦν. Μὲ τὴ γρήγορη καταβάρθρωση τῆς γενικῆς πνευματικῆς παράδοσης, ἡ κοινωνικὴ καταξίωση λιγοστεύει καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν τὴν ἀποζητοῦν πιά τόσο πολὺ μὲ τὰ παιδιά· τὴν ἀναζητοῦν μὲ τὸν πλοῦτο, τὴ φήμη, τὴν πολιτικὴ καὶ τέτοια.

Γιατὶ τὰ παιδιά φέρνουν πόνο, ἀναστάτωση, εὐθύνη, θυσίες καὶ τρομοκρατεῖ τὸ κόστος τῆς ἀνατροφῆς τους.

Μεγαλώνοντας ὅμως γίνονται κακὰ παιδιά καὶ κακοὶ ἄνθρωποι σὲ πολὺ μεγάλο ποσοστὸ· διαφθείρονται δηλαδή. Ἀπόδειξη οἱ ἀπαιτήσεις τους, ἡ ἀπομάκρυνσή τους ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς, οἱ ἀνεξέλεγκτες σχέσεις τους, οἱ ἐκτρώσεις τῶν δεκαπεντάχρονων κοριτσιῶν, οἱ ἐλεύθερες συμβιώσεις, οἱ ὁμοφυλοφιλίες, τὰ διαζύγια, ἡ ἐγκατάλειψη τῶν βρεφῶν στὰ νοσοκομεῖα ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπερηλίκων γονέων.

Οἱ γονεῖς καὶ οἱ παπποῦδες-γιαγιάδες ἢ θὰ δυστυχήσουν μπροστὰ σ'αὐτὴ τὴν πραγματικότητα, ὅπως καὶ δυστυχοῦν ἤδη, ἢ θὰ προσαρμοστοῦν καὶ θὰ γελοιοποιηθοῦν καὶ ἀπέναντι στὸν ἑαυτὸ τους καὶ ἀπέναντι στὸν κόσμο. Ὅταν οἱ συνέπειες τῆς διαφθορᾶς τῶν παιδιῶν μας πέφτουν ἐπάνω μας καὶ γίνονται μαρτύριο, προσπαθοῦμε νὰ βροῦμε ἐνόχους ἔξω ἀπὸ ἐμᾶς. Βασανιζόμαστε ἀπὸ τὴν ἀγανακτισμένη ἀπορία γιατί τὰ παιδιά μας μᾶς φέρνονται ἔτσι. Κάποιοι φταῖνε, οἱ δάσκαλοι, οἱ γεί-

τονες, οί φίλοι, οί πολιτικοί, οί άόρατες μυστικές όργανώσεις « Νέα Τάξη », ή μασονία, ό κινηματογράφος, τὰ μπαράκια, οί έμποροι ναρκωτικών, οί παρατάξεις και ούτω κάθε έξής.

Έπειδή όμως υπάρχουν και λίγες έστω οικογένειες, που βγάζουν καλά παιδιά στην κοινωνία ή τουλάχιστον κάπως καλύτερα, διαψεύδουν έν μέρει έστω την ένοχοποίηση όλων τών παραπάνω συντελεστών της διαφθοράς τών παιδιών.

Για να προχωρήσουμε στη διαπραγμάτευση του θέματος, πρέπει πρώτα να συμφωνήσουμε ότι δέν μπορούμε να κρύψουμε τίποτα δικό μας, καμμιά προσωπική μας ένοχή από τὰ παιδιά μας. Τὰ παιδιά κατάλαβαίνουν με την καρδιά τους, κοιτάζοντας τους γονείς τους στα μάτια.

Δεύτερη προϋπόθεση είναι να μην άπολογούμαστε μόνον άτομικά, αλλά να παίρνουμε έπάνω μας τή συλλογική εύθύνη της κοινωνίας και να άπολογούμαστε όμαδικά. Συχνά θεωρούμε τον έαυτό του ό καθένας άθώο και ότι για όλα φταίνε οί άλλοι. Ό Χριστός μάς έδίδαξε να παίρνουμε έπάνω μας τις άμαρτίες του κόσμου, όπως παίρνουμε και τὰ κατωρθώματα και τή δόξα τών άγίων και τών ήρώων μας και χαιρόμαστε σαν να είναι δικιά μας.

Ύστερα άπ' αυτή τή συνεννόηση μπορούμε να διερωτηθοϋμε πάλι άν άγνοοϋν τὰ παιδιά μας ή άν μπορούμε να τὰ κάνουμε ήλίθια ώστε να μην καταλαβαίνουν ότι σε κάθε παιδί, που γεννιέται μέσα στην οικογένειά του, άντιστοιχοϋν τέσσερα (ναί, τέσσερα) παιδιά σφαγμένα με τή θέληση και τήν πρωτοβουλία τών γονιών τους. Γιατί ξεπερνοϋν, λένε οί στατιστικές, τις 400.000 έτησίως οί έκτρώσεις στην Ελλάδα !

Τὰ παιδιά που καταφέρνουν να γεννηθοϋνε σήμερα καθώς ζοϋν μέσα στα άδεια, κρύα σπίτια, με τους γονείς άπόντες, χωρίς γιαγιάδες, χωρίς κανένα μϋθο, χωρίς γιορτές, χωρίς Θεό, γιατί οί γονείς τους ή δουλεύουν ή διασκεδάζουν έξω, και προπαντός χωρίς τ'άδέρφια τους και άκόμα χωρίς τήν παρηγοριά της φύσης, δέν έχουν άλλο τρόπο ζωής και άντοχής της καθημερινής ρουτίνας από τὸ βύθισμα στην ήλεκτρονική ψυχαγωγία και από τήν έπίδοσή τους, φανταστική ή πραγματική, στο λεγόμενο «σέξ».

Και άφοϋ χορτάσουν μέχρις άηδίας τὰ παιδιά τών σημερινών άστών από τις μέτριες προστυχίες της τηλεόρασης και του διαδικτύου, ζητοϋν περισσότερες συγκινήσεις, που να σπᾶνε τή ρουτίνα, και τότε τὰ ήλεκτρονικά κέντρα προσφέρουν στα παιδιά σκηνές φρίκης, με άποκεφαλισμούς, ξεκοιλιάσματα, τεμαχισμούς και ό,τι πιό μακάβριο υπάρχει, για να κάνει τὰ νεϋρα του παιδιού μας να συγκινηθοϋν λίγο περισσότερο.

Κι ὁ γονιὸς στὸ διπλανὸ δωμάτιο λέει : - Τὸ χρυσό μας παίζει « παιχνίδια » στὸν ὑπολογιστή του.

Ἀλήθεια ὅμως, μὲ ποιό κῦρος θὰ μπορούσε αὐτὸς ὁ γονιὸς νὰ συμβουλέψει τὸ παιδί του νὰ ἀποφύγει αὐτὴν τὴν ἠλεκτρονικὴ « ψυχαγωγία »; Ἄν μπορούσε νὰ τοὺς δώσει μιὰ συνειδητοποιημένη ἀπάντηση, τὸ παιδί τους θὰ τοὺς ἔλεγε ὅτι « ἀπολαμβάνει » φανταστικὰ καὶ ἀνύπαρκτα θεάματα φρίκης καὶ σκοτωμῶν μέσα ἀπὸ τὰ βιντεοπαιχνίδια καὶ τὰ ἔργα τῆς τηλεόρασης ἢ τοῦ κινηματογράφου, ἐνῶ ὁ γονιὸς του ἀπ' τὴν ἄλλη ἄντεχε νὰ βλέπει ἢ ἔστω νὰ γνωρίζει ὅτι ἔβγάζαν τ' ἀδερφάκι του κομμάτι-κομμάτι ἀπ' τὴν κοιλιά τῆς μάννας του καὶ πέταξαν τὰ κομμάτια του στὰ κρεματόρια καὶ στὶς ἀποχετεύσεις τῶν κλινικῶν μὲ ἓνα ἀνακουφιστικὸ « οὐφ » τοῦ ζευγαριοῦ, ποὺ ἀπαλλάχτηκε ἐπιτέλους ἀπὸ ἓνα βάσανο.

Τὰ παιδιὰ τῶν Εὐρωπαίων, ποὺ τρέφονται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ μακάβρια « ψυχαγωγία », δὲν μπορούν νὰ ἡσυχάσουν μέχρι νὰ καταφέρουν νὰ τὴν κάνουν πράξη. Καὶ ἐπειδὴ ἐδῶ κινδυνεύουν νὰ ριχτοῦν στὶς φυλακές, δραπετεύουν στὴ Μέση Ἀνατολή, παραδίνονται στοὺς τζιχαντιστὲς καὶ χορταίνουν στὴν πράξη πιά ἀπ' αὐτά, ὅπως δείχνουν οἱ μακάβριες σφαγὲς στὴν τηλεόραση, ποὺ ὅπως λένε τὶς κάνουνε Εὐρωπαϊοὶ φυγάδες μὲ πρόσωπα τυλιγμένα στὶς μαντῆλες σὰν Ἄραβες. Ἔτσι ἐπιτέλους παύουν τὰ φανταστικὰ καὶ φτάνουμε στὰ πραγματικὰ ! Βλέπουμε ἄλλωστε τὴν σχεδὸν ἀποκλειστικὴ πρωτοβουλία τῶν Εὐρωπαίων νέων στὶς τζιχαντικὲς σφαγὲς ἀπὸ τοὺς τρομοκράτες τῆς Εὐρώπης καὶ βομβιστὲς τοῦ Παρισιοῦ, τῆς Μαδρίτης, τοῦ Λονδίνου, ποὺ εἶναι σχεδὸν ὅλοι ντόπιοι, Εὐρωπαϊοὶ νέοι, σπουδαγμένοι στὰ εὐρωπαϊκὰ σχολεῖα. Καὶ εἶδατε μὲ τί χαμόγελα εὐτυχίας ποζάρουν οἱ καημένοι. Ζοῦνε τὰ φανταστικὰ τους στὴν πράξη ! Καὶ τώρα μπορούμε νὰ ρωτήσουμε πάλι ποιοὶ διαφθείρουν τὰ παιδιὰ μας καὶ πρέπει νὰ ψάχνουμε νὰ βροῦμε τοίχους, γιὰ νὰ χτυπᾶμε τὰ κεφάλια μας.

Τὰ ναρκωτικὰ ἀποτελοῦν γιὰ τοὺς νέους μας μία δραματικὴ ἀπόπειρα νὰ ἀνακόψουν τὸν δρόμο πρὸς τὴν αὐτοκτονία. Εἶναι οὐσιαστικὰ μία ἀργὴ αὐτοκτονία μὲ σπασμοὺς καὶ τὰ παιδιὰ ἐπιδιώκουν ἓνα ἴχνος οἴκτου πρὶν ἀπ' τὸν θάνατο.

Ὅσοι κρατιοῦνται πιὸ μέσα ἀπὸ τὰ ἀκραία ὅρια τῆς διαφθορᾶς, ἐφησυχάζουν μὲ τὴ σκέψη ὅτι ὑπάρχουν καὶ χειρότερα. Αὐτὸς ὅμως ὁ ἀναπαυτικὸς ἐθισμὸς στὰ μέτρια μαζί μὲ τὴ θλίψη γιὰ τὰ ἀκραία συμπτώματα, ποὺ ὅλο καὶ περισσότερο μᾶς σφίγγουν κι ἔρχονται πιὸ κοντὰ μας, τρέφει τὴν κατάθλιψη ποὺ ἔχει πλακώσει τὶς καρδιές μας.

Οί πολλοί, καθώς εἶναι ἀπελπισμένοι, κρύβονται πίσω ἀπὸ τὴ διακήρυξη ὅτι «ἔτσι εἶναι ἡ ζωὴ · δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο» καὶ ἐπιστρατεύουν μικροηδονές, μικροεκπλήξεις, ἀνέκδοτα, χαϊδέματα, μεγαλοστομίες, χόμπι, οἰνόπνευμα, νικοτίνη, ποδόσφαιρο καὶ ἄλλα τέτοια, γιὰ νὰ κάνουν ὅσο γίνεται λιγότερο καταθλιπτικὴ τὴ διαδρομὴ πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς. Καὶ τὰ παιδιά μας, πὺ μεγαλώνουν μέσα σ' αὐτὸ τὸ τέλμα, θέλουν νὰ εἶναι τολμηρότερα καὶ γι' αὐτὸ κάνουν τὴ δική τους διαδρομὴ πιὸ δραματικὴ. Καὶ πάλι μποροῦμε σὰν ἀνήξεροι τάχα νὰ ρωτήσουμε: -Ποιοὶ διαφθείρουν τὰ παιδιά μας ;

Κάποτε δίνει ὁ Θεὸς καὶ καταλαβαίνουμε ὅτι ὁ δρόμος τῆς εὐτυχίας δὲν εἶναι οὔτε ἀρνητικὸς οὔτε δρόμος τῆς φυγῆς πρὸς τὴ μετριότητα. Ὁ ἀληθινὸς δρόμος εἶναι ἐπιθετικὸς. Αὐτὸ μας τὸ δείχνουν οἱ ἅγιοί μας, πὺ ρίχνονται στὸν ἀγῶνα τῆς ἀγιότητας μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ μὲ συνέπεια. Ὁ ἅγιος Πορφύριος μᾶς ἔδειξε καὶ μᾶς ἀπέδειξε ὅτι μόνον ἡ ἀγιότητα τῶν γονιῶν δίνει τὴ σωστὴ ἀγωγή στὰ παιδιά καὶ ἂν θέλουν τὰ παιδιά μας μποροῦν μὲ αὐτὴ τὴ δύναμη τοῦ σωστοῦ παραδείγματος νὰ μὴν διαφθαροῦν καὶ νὰ ζήσουν μέσα σ' αὐτὸν τὸν διεφθαρμένο κόσμον σὰν νὰ εἶναι στὸν Παράδεισον.

Καὶ ἡ ἀγιότητα εἶναι νὰ ζήσει κανεὶς μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας, μέσα στὴν ἀγάπη καὶ στὴ χαρὰ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ δὲν τὸ ἀποφασίζει εὐκόλα ὁ ἄνθρωπος, γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ παραδεχτεῖ ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Θεὸς τῆς ζωῆς του. Ὅταν ὅμως τὸ ἀποφασίσει, ἡ ζωὴ του γίνεται μία φωτεινὴ πορεία, πὺ φέγγει καὶ στὰ παιδιά του καὶ σὲ ὅλους τοὺς γύρω του.

Αὐτὰ δὲν περιλαμβάνονται στὶς σύγχρονες κοινωνιολογίες, δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἐξηγήσει ἡ ψυχολογία, δὲν τὰ προβλέπει ἡ πολιτικὴ καὶ δὲν τὰ καταλαβαίνουν τὰ σαλόνια. Ἐδῶ μόνον θαῦματα χωροῦνε. Μαζὶ μὲ τὰ θαῦματα νὰ λογαριάζουμε καὶ τὶς προσευχὲς προγόνων μας, τὸ « Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων », πὺ κι αὐτὸ δύσκολα τὸ λένε. Ἀκόμα τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, οἱ πόνοι, τὰ δυστυχήματα, ἡ κάθε λογῆς συμφορὲς, ὅλα συμβάλλουν στὸ θαῦμα. Ναί, οἱ συμφορὲς εἶναι κι αὐτὲς ἓνα θαῦμα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἅγιος Παῖσιος ἔλεγε ὅτι ὁ καρκίνος ἔχει βάλει πολὺν κόσμον στὸν Παράδεισον.

Μέσα στὸ βάθος τῆς καρδιάς τοῦ κάθε ἀνθρώπου μένει κρυμμένο καὶ τρεμοσβῆνει τὸ καντηλάκι τῆς θεϊκῆς φλόγας. Δὲν εἶναι λογοτεχνία αὐτό. Εἶναι βεβαίωση τοῦ Χριστοῦ ὅτι « ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν ἐστι ». Μέσα μας εἶναι καὶ περιμένει καὶ καιροφυλακτεῖ. Τὸ τελευταῖο ὄχυρό τοῦ διαβόλου εἶναι ἡ ἀπαισιοδοξία. « Ποιὸς μπορεῖ νὰ διορθώσει ἓναν

τόσο χαλασμένο κόσμο ; "Έχουμε τόσο ξετσιπωθεϊ μπροστά στα παιδιά μας πού δέν θά μᾶς ἐκτιμήσουν ποτέ».

Οί μαστόροι χτίστες, για να δείξουν ὅτι μία οἰκοδομική διόρθωση εἶναι εὔκολη, λένε ὅτι αὐτὸ διορθώνεται μὲ μία μυστριά. Καὶ ὁ μεγάλος μάστορας τοῦ σύμπαντος μπορεῖ νὰ τὰ διορθώσει ὅλα μὲ μία μυστριά. Ἄρκεϊ νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ἐμεῖς διαφθείρουμε τὰ παιδιά μας καὶ ἄρκεϊ για τὴ μετάνοια πού φέρνει τὴ διόρθωση, ἕνας σταλαγμὸς δακρύου κι ἄκόμα λιγότερο, «σταλαγμοῦ τι μέρος».

Τόσο βαριὰ καὶ δραματικὰ εἶναι τὰ πράγματα σχετικὰ μὲ τὰ παιδιά μας καὶ τόσο εὔκολο εἶναι νὰ διορθωθοῦν τὰ πάντα !

Πηγή : <http://konstantinosganotis.gr/omilies-menou>